

sind ei piddand rikkuma! mul on wiis poega
ja kaks tūttart, kes ennamiste keik minno teed
kõnnivad — põõrge ja parrandise meid!

Kule, wanna issa! Kule, ütles Dio, ei veel
olle lõppend meie rõõm — agga kui ta temma
pole filmad soi, ei olnud ta ennati nähha —
ja Dio hūdis: kuhho ta soi? — kes ta olli?
Temma jut olli taewasti, kostis Rein, olgo
isse kes tahes. Gest aiaast kaddus nende kur-
wastus, ja Hans ja Laur hakkasid õigust
moudma ümima lasie ja verrettega. Seddas-
wisi Jummal ellu-waevad parrandab; sest
surm on ello töstja ja ei mitte temma rif-
fija. Sepärrast punnusid nemmad ka weike
Jürri haua risti ümber ühhe paela lilledest,
ja firjotasd selle risti laua peale:

Rennast lilled õitsewad,
Algga pea närtsiwad;
Urmastusse mällestus
Keigefindlam niminetus;
Surm meid siin fäl kurwastab,
Taewas jásse rõmustab!
